

Arrest

nr. 118 881 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat I. CAUDRON en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent geboren in Grozny, maar woonde ook in Katyr-Yurt (district Atsjchoj-Martan) en in Ingushetië. In 2001, toen u in Ingushetië woonde, deden ordediensten een poging om uw vader mee te nemen omwille van een familielid, K. (...), die bij de rebellen was. Toen uw moeder tussenbeide kwam, werd ze gedood. Na haar begrafenis nam uw grootmoeder u en uw broers en zus mee naar Katyr-Yurt. Uw vader bleef op verschillende adressen in Ingushetië en hertrouwde er in 2003. Uw grootmoeder bracht u en uw broers en zus af en toe naar Ingushetië om hem te bezoeken. In 2006 besliste uw vader om het land te verlaten. U en uw broers en zus reisden met uw vader en stiefmoeder mee naar Polen, uw grootmoeder bleef achter in Katyr-Yurt. In september 2006 kwam u in Polen toe, waar uw hele gezin een asielaanvraag indiende.

Een jaar later, in oktober 2007, trouwde u in Polen op religieuze wijze met U. I. (...) (ov 6.934.669). In augustus 2008 beviel u van een eerste zoon in Polen. In 2009 vertrok u met uw echtgenoot en kind naar Frankrijk. U vroeg er asiel aan. Deze aanvraag werd negatief afgesloten en er werd gedreigd met een gedwongen terugkeer naar Polen. U verliet daarom Frankrijk en keerde vrijwillig terug naar Polen. U keerde in 2009 nog terug naar Polen. Na enkele maanden in Polen verbleven te hebben, keerde u hoogzwanger en met uw zoontje in december 2009 per trein terug naar Tsjetsjenië, zonder uw echtgenoot. U verbleef er bij uw grootmoeder in Katyr-Yurt, en hield contact met uw echtgenoot. U beviel er van uw tweede zoon. Toen uw schoonmoeder hiervan via uw echtgenoot op de hoogte kwam, wilde ze haar kleinkinderen zien. U ging bij uw schoonouders op bezoek. Tijdens de vierde of vijfde dag van uw verblijf was er een inval van de ordediensten. Er werd een huiszoeking uitgevoerd, men zocht uw man. De ordediensten waren op de hoogte dat u (religieus) getrouwd bent met I. U. (...). U kreeg een convocatie om zich een week later aan te bieden bij de ROVD van Leninskyi district. Diezelfde dag nog regelde uw schoonmoeder uw vertrek. Ze kocht treintickets op uw naam tot Brest. U keerde per trein terug naar Polen.

Daar uw man opnieuw problemen kende in Polen, reisden jullie in 2010 samen naar Oostenrijk. U verbleef er 3 à 4 maanden. U was niet van plan om er asiel aan te vragen, maar door de ziekte van uw zoontje zag u zich genoodzaakt om er toch een aanvraag in te dienen. U en uw kinderen werden naar Polen teruggestuurd, uw man reisde vrijwillig naar Polen. U kan zich moeilijk herinneren wanneer u precies naar Oostenrijk vertrok en terugkeerde naar Polen. U kan zich evenmin herinneren hoelang u precies in Polen verbleef alvorens via Duitsland naar België af te reizen. De auto waarmee jullie op weg waren naar België werd echter tegengehouden en uw echtgenoot werd opgepakt. Omdat uw echtgenoot in verzekerde bewaring doorbracht, vroeg u asiel aan in Duitsland. Uw man werd na 3 à 4 maanden overgedragen aan de Poolse autoriteiten. Een week nadien vertrok hij alsnog naar België. Meteen na zijn aankomst werd u door hem opgebeld en u vervoegde hem in België. U diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 23 december 2011.

De asielaanvraag van uw echtgenoot werd negatief afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming op 15 juni 2012. Uw eigen asielaanvraag werd op 11 juli 2012 negatief afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26 quater voor Polen). Eind december 2012, begin januari 2013 keerde u terug naar Frankrijk. Uw asielaanvraag werd er opnieuw negatief afgesloten, ditmaal met een gedwongen transfer naar België. Op 28 mei 2013 dienden u en uw echtgenoot een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. De aanvraag van uw echtgenoot werd op 19 juni 2013 negatief afgesloten met een weigering tot inoverwegingname (bijlage 13 quater).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands en internationaal paspoort, een kopie van een convocatie op uw naam, een kopie van een verklaring van de Poolse werkgever van uw echtgenoot, een attest van het ministerie van Buitenlandse Zaken van de missie van de Tsjetsjeense republiek van Ichkeria in Polen met Franse vertaling, een requisitorium van Fedasil en twee doktersattesten van Belgische artsen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest problemen te kennen met de autoriteiten omwille van uw huwelijk met I. U. (...), die in Tsjetsjenië ernstige problemen kende en inmiddels in Polen als vluchteling erkend is. Bij uw vrijwillige terugkeer van Polen naar Tsjetsjenië in 2010 bleken de ordediensten immers op de hoogte te zijn van het religieuze huwelijk dat u in Polen

met I. U. (...) had afgesloten. U wordt sindsdien gezocht door de autoriteiten, om informatie te verstrekken over uw echtgenoot.

Er moet echter opgemerkt worden dat u vage, weinig aannemelijke verklaringen aflegde omtrent de problemen die u bij uw terugkeer zou gekend hebben. Uw verklaringen zijn bovendien strijdig met de door u voorgelegde documenten. Ook wat betreft uw eerste vertrek uit uw land van herkomst, legde u vage, tegenstrijdige verklaringen af.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat het weinig aannemelijk is dat u na teruggekeerd te zijn naar Tsjetsjenië uw schoonmoeder zou opzoeken samen met uw kinderen. U verklaarde immers dat uw schoonmoeder reeds voor uw bezoek leden van de ordediensten over de vloer kreeg die haar zoon I. (...) zochten (CGp19). Dat u, echtgenote van een gezochte man, met uw twee jonge kinderen het risico zou lopen om desondanks vrijwillig uw schoonmoeder op te zoeken, is weinig aannemelijk. U kan voor uw handelingen bovendien geen redelijke verklaring bieden. Wanneer u gevraagd werd waarom u dergelijk risico nam, antwoordde u immers: "Ik weet niet, misschien was het... het was stom om te doen, maar had ik het geweten wat ik toen wist had ik vermeden om naar daar te gaan" (CGp19). Wanneer u gevraagd werd waarom uw schoonouders niet naar het huis van uw grootmoeder kwamen voor een bezoek, antwoordde u slechts: "ik weet het niet" (CGp19).

Het is verder eveneens weinig geloofwaardig dat u, nadat u een document kreeg waarin vermeld stond dat u onder geen beding het land mocht verlaten (CGp14), uw land van herkomst zou verlaten hebben in het bezit van uw eigen identiteitsdocumenten en treintickets op uw eigen naam (CG p 12-13). Het is frappant dat u het bewuste document niet durfde meesmokkelen op uw vlucht voor het geval iemand ze zou ontdekken en zo zou vernemen dat u het land niet uit mocht (CGp14), maar dat u klaarblijkelijk wel de intentie had om uw eigen identiteitsdocumenten te tonen indien u een controle zou passeren.

Het is verder nog opmerkelijk hoe weinig interesse u aan de dag legt voor uw eigen situatie. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de convocaties die u kreeg niet aandachtig bekeek (CG p 18, p15). De kopie van de convocatie die u voorlegde, waarvan u verklaart dat het een fax is, heeft u zelfs niet gelezen (CGp15). Dergelijke nalatigheid wijst op een desinteresse van uwentwege voor uw situatie, die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas als geheel.

Uw verklaringen over het tijdstip van uw tweede vlucht uit uw land van herkomst en over de feiten die zich kort voordien zouden hebben voorgedaan stroken niet met de door u voorgelegde documenten. U legde ook onaannemelijk vage verklaringen af hierover. Ten overstaan van het CG kan u zich niet meer herinneren op welke datum u precies de Russische Federatie voor de tweede keer verliet (CG p10, CG p13). U haalt geheugenproblemen aan voor uw onwetendheid (CG p4-5). U heeft tot op heden echter geen medisch attest weten voorleggen van uw verklaarde geheugenverlies. De door u voorgelegde bewijsstukken in dit verband wijzen immers enkel op een consultatie bij een arts voor rugklachten en hoofdpijn. Er wordt nergens in de attesten verwezen naar mogelijk geheugenverlies.

Verder stroken uw verklaringen aangaande uw terugkeer niet met de door u voorgelegde documenten. U geeft herhaaldelijk aan eind 2009 naar de Russische Federatie te zijn teruggekeerd (CG p9-10, p11, p12). U bent ervan overtuigd dat het in december was, maar twijfelde even over het jaartal (CGp11). Er moet echter opgemerkt worden dat de Poolse uitreisstempel in uw internationaal paspoort pas dateert van 18 januari 2010. Uit uw verklaringen bleek dat u de Russische Federatie een tweede keer verliet nadat u tijdens een huiszoeking bij uw schoonmoeder een convocatie in handen kreeg. Hierop besloot uw schoonmoeder om uw vertrek uit Tsjetsjenië te regelen. Uit de inreisstempel die door de Poolse grensautoriteiten in uw internationaal paspoort werd aangebracht, kan afgeleid worden dat u opnieuw in Polen bent aangekomen op 24 mei 2010. U verklaarde dat uw heenreis tussen Brest en Tsjetsjenië, via Moskou, twee dagen en een nacht duurde. Aangezien uw terugreis via dezelfde steden voerde, mag aangenomen worden dat u wederom 2 dagen en een nacht onderweg was. Bijgevolg zou u rond 21 mei uit Shali vertrokken zijn. Het is dan ook opmerkelijk dat de geboorteakte van uw jongste zoon (die u bij uw eerste asielaanvraag voorlegde) aan de achterzijde een nationaliteitsstempel bevat, gedateerd: 21 mei 2010. Het is opmerkelijk dat u het identiteitsdocument van uw jongste zoon nog liet afstempelen door uw autoriteiten, vlak voor uw vertrek en nagenoeg op hetzelfde tijdstip of zelfs na de inval bij uw schoonmoeder. Deze démarches die u bij uw autoriteiten ondernam om uw documenten te laten afstempelen zijn immers niet verenigbaar met uw verklaarde vrees ten aanzien van diezelfde autoriteiten. U wist deze geboorteakte bij uw huidige aanvraag niet meer voor te leggen, naar eigen zeggen omdat een aantal documenten, waaronder vermoedelijk de geboorteaktes van uw kinderen, zich nog bij de Franse autoriteiten zouden bevinden (CG p 21). Er moet opgemerkt worden dat u tijdens uw gehoor ten overstaan van het CG nochtans wel uw binnenlandse en internationale paspoort wist voor te leggen, die eveneens (volgens uw verklaringen ten overstaan van de DVZ, DVZ verklaring, p5) in het bezit waren van de Franse autoriteiten.

Uw verklaringen over uw verblijfplaats bij uw terugkeer naar Tsjetsjenië zijn evenmin in overeenstemming met de gegevens vervat in de door u voorgelegde documenten. U verklaarde

immers bij uw terugkeer uw intrek te hebben genomen bij uw grootmoeder in Katyr-Yurt (gelegen in het district Atsjchoj-Martan) (CGp10,p12, p17). U liet pas enige tijd na aankomst uw paspoort inwisselen, en maakte van de gelegenheid gebruik om uw registratieadres te laten aanpassen naar het nieuwe adres van uw oma in Katyr-Yurt (CG p12). Nochtans valt uit uw binnenlands paspoort af te leiden dat u zich op 29/03/2010 liet uitschrijven op het adres in de Leninwijk van Grozny waar u sinds 2006 geregistreerd stond, om zich vervolgens op 8/4/2010 opnieuw te laten registreren in Noviye Atagi (district Shali), het dorp waar uw schoonouders wonen (gehoorverslag I. U. (...) 29.05.2012, p3). Het is in dit zelfde verband eveneens opmerkelijk dat de geboorteakte van uw jongste zoon drie dagen eerder, namelijk op 5 april 2010, werd uitgereikt in Shali, wat opvallend dicht bij Noviye Atagi dan bij Katyr-Yurt (waar u naar eigen zeggen zou verbleven hebben bij uw terugkeer, CG p10, p17). De gegevens in uw documenten stroken bijgevolg niet met uw eigen verklaringen. U verklaarde immers 4 à 5 dagen na uw aankomst in Noviye Atagi reeds bezoek te hebben gekregen van ordediensten, die u een convocatie overhandigden, waarna u opnieuw vertrok uit de Russische Federatie (CGp17-18). Aangezien u reeds op 8 april 2010 in Noviye Atagi geregistreerd stond, en u pas op 24 mei 2010 opnieuw de Poolse grens overging, kan er tot de conclusie gekomen worden dat aan uw verklaringen betreffende uw verblijf en problemen in Tsjetsjenië geen geloof kan worden gehecht.

Daarnaast moet nog opgemerkt worden dat ook uw echtgenoot tijdens zijn gehoor op het CG op 29 mei 2012, zijnde twee jaar na uw vermeende terugkeer, op geen enkele manier naar uw problemen bij uw terugkeer noch die van uw schoonmoeder verwees. Bovendien, wanneer hem gevraagd werd of zijn moeder, die nog in Tsjetsjenië woont, problemen heeft, antwoordde hij aanvankelijk: "neen, nog geen" (gehoorverslag U. I. (...), 29/05/12, p3). Dat uw echtgenoot niet op de hoogte lijkt te zijn van de problemen die u bij uw terugkeer zou hebben ervaren, en de problemen die uw schoonmoeder sindsdien als gevolg daarvan zou hebben gehad, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, daar hij elke vrijdag telefonisch contact met haar onderhoudt (gehoorverslag U. I. (...), 29/05/12, p3) én u beweert de informatie over de problemen van uw schoonmoeder via uw echtgenoot te vernemen (CG p18).

Gezien bovenstaande redenen heeft u niet aannemelijk weten maken dat u bij uw terugkeer naar Tsjetsjenië daadwerkelijk problemen zou gekend hebben. Uw verklaringen over de problemen die u na uw terugkeer naar Tsjetsjenië zou hebben gekend zijn immers niet aannemelijk en bevatten ernstige tegenstrijdigheden.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u persoonlijk geen problemen kende in de periode die uw eerste vertrek uit Rusland voorafgaat (na het tragische overlijden van uw moeder in 2001 tot aan uw vertrek in 2006). Uw grootmoeder regelde alles, u was nog klein, ze vertelde u niet veel (CGp16-17). U was nochtans al 17 jaar toen u uw land van herkomst een eerste keer verliet, maar verklaart dat u zich niets meer kan herinneren (CGp17). De afwezigheid van een ernstige dreiging in de Russische Federatie wordt nog aangetoond door uw vrijwillige terugkeer naar uw land van herkomst, en het feit dat u er initieel geen problemen kende (CGp17). U slaagde er ook in om bij uw terugkeer naar de Russische Federatie in 2010 zonder problemen uw binnenlands paspoort en registratie te laten hernieuwen en kon documenten van de burgerlijke stand bekomen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlandse en internationaal paspoort bevatten voornamelijk identiteitsgegevens, welke niet betwist worden. Daarnaast geven ze een indicatie van uw terugkeer naar Tsjetsjenië in 2010, wat wederom niet betwist wordt. Er moet opgemerkt worden

dat uw beide paspoorten daarnaast ook informatie bevatten die niet overeenstemt met uw verklaringen (zie supra). De vaststelling dat u, die verklaarde een uitreisverbod te hebben ontvangen, uw eigen identiteitsdocumenten gebruikte om in mei 2010 uw land op legale wijze uit te reizen, ondermijnt bovendien uw verklaarde vrees (zie supra).

Over de kopie van een convocatie die u ter staving van uw verklaringen voorlegde moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Vooreerst is het opmerkelijk dat u slechts één (kopie van een) convocatie weet voor te leggen, die bovendien dateert van twee jaar na de door u aangehaalde feiten. De kopie, waarvan u verklaarde dat het een fax was, opgestuurd door uw schoonmoeder, is daarenboven van slechte kwaliteit en bevat niet de kenmerkende faxgegevens bovenaan de pagina. Wanneer u gevraagd werd waar de originele faxkopie zich momenteel bevindt, moest u het antwoord schuldig blijven. U antwoordde: "neen, ik weet het eigenlijk niet, want ik heb geen direct contact met mijn schoonmoeder. Het is enkel mijn man die contact heeft met mijn schoonmoeder, hier is genoeg dat ze mij en mijn zoon bang maakten. Het is mijn man die me dit gaf, ik weet niet waar de originele is. Ze wou haar kleinkinderen zien, het is genoeg, die zaken boeien me niet." (CG p15). Hiermee legt u niet alleen een frappante desinteresse voor uw eigen situatie aan de dag, uw verklaringen doen ook afbreuk aan de waarde van het door u voorgelegde document. U kan immers niet aantonen hoe u het bewuste document ontvangen heeft. Het is bovendien opmerkelijk dat u slechts vage verklaringen aflegde over de inhoud van het document. U stelde: "Dit is de convocatie die me uitnodigt bij de politie, ik denk dat ze informatie willen over mijn man" (CG p15), waarna vastgesteld werd dat u de convocatie zelfs niet gelezen heeft: "Ik leesde ze zelfs niet, ik lette er niet op, omdat ik toch niet terugging en me niet ga aanbieden" (CG p15). Uw verklaringen over dit document, de vaststellingen dat het louter een slecht leesbare kopie betreft en de herkomst onduidelijk is, doen nagenoeg volledig afbreuk aan de waarde van de door u voorgelegde convocatie.

De verklaring van de ex-werkgever van uw echtgenoot in Polen, en het attest van het ministerie van Buitenlandse Zaken van de missie van de Tsjetsjeense republiek van Ichkeria in Polen, die jullie problemen in Polen bevestigt, is in het kader van uw huidige asielaanvraag weinig relevant. Aangezien u verklaart geen permanent verblijfsstatuut te genieten in Polen wordt uw vrees immers beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu de Russische Federatie. De problemen die uw gezin in Polen zou gekend hebben zijn overigens reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag van uw partner, U. I. (...). Het betreft bovendien problemen die zich voordeden nog voor uw vrijwillige terugkeer naar Tsjetsjenië en voor uw tweede vlucht van de Russische Federatie naar Polen.

De medische attesten en het requisitorium die u voorlegde hebben geen bewijskracht ter staving van uw verklaarde geheugenproblemen. De attesten bevatten immers enkel informatie over uw rugklachten en hoofdpijn. Uw geheugenprobleem wordt in voorliggende attesten nergens vermeld. U verklaarde hierover dat er verschillende tests plaatsgevonden hebben waarvan u pas enkele dagen na het interview de resultaten zou kennen. Ondanks de nadrukkelijke vraag van het CG heeft u tot op heden deze resultaten, waarin volgens u uw geheugenproblemen mogelijk bevestigd zouden worden, niet voorgelegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij is tevens de mening toegedaan dat er sprake is van een "beoordelingsfout".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht.

Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij benadrukt dat zij vreest om bij een terugkeer naar haar land van herkomst problemen te kennen met de autoriteiten omwille van haar huwelijk met I. U., die in Tsjetsjenië ernstige problemen kende en inmiddels in Polen als vluchteling werd erkend. Verzoekende partij licht toe dat I. U. de Russische Federatie verliet in 2006 nadat hij zeer ernstige problemen had meegemaakt in Tsjetsjenië en dat hij op 28 maart 2008 in Polen als vluchteling werd erkend. Omdat hij zich niet veilig voelde in Polen, vroeg hij asiel aan in andere Europese landen. Op 23 december 2011 vroeg hij samen met haar asiel aan in België. Ter staving van zijn asielaanvraag legde hij onder andere uit dat hij in Polen het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering in februari 2009, dat hij in september/oktober 2010 een telefoontje kreeg van zijn moeder uit Tsjetsjenië, die haar meldde dat er personen bij haar langs waren geweest die achter hem vroegen. Verzoekende partij legt verder uit dat de asielaanvraag van haar echtgenoot werd beoordeeld ten aanzien van Polen en dat deze aanvraag door verwerende partij werd geweigerd omdat hij niet had aangetoond dat hij de beschikbare beschermingsmechanismen had uitgeput in Polen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekende partij merkt op dat de incidenten die aanleiding hebben gegeven tot hun vertrek uit Polen noch door verwerende partij noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twijfel worden getrokken. Verder heeft haar echtgenoot tijdens zijn gehoor uitgelegd dat hij in augustus 2011 heeft vernomen dat zijn broer I. in Tsjetsjenië werd meegenomen en vastgehouden voor een dag omwille van hem. Deze arrestatie wordt evenmin in twijfel getrokken door de asielinstanties, zo stelt verzoekende partij.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat het feit dat haar echtgenoot als vluchteling werd erkend, dat hij later die incidenten heeft meegemaakt in Polen en dat haar schoonbroer werd gearresteerd omwille van haar echtgenoot in aanmerking dient te worden genomen door verwerende partij in de appreciatie van haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië. De Raad heeft immers gesteld dat, wanneer twijfel heerst over de waarachtigheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van verzoekende partij, men zich nog steeds *in fine* dient te bevragen of in hoofde van de betrokkene een vrees voor vervolging aanwezig is die blijkt uit elementen waar geen twijfel over heerst. Zich louter baseren op een gebrek aan aannemelijkheid van de problemen die zij stelt te hebben gehad bij haar terugkeer in Tsjetsjenië tussen januari 2010 en mei 2010 is in het licht van het voorgaande, geen afdoende motivatie, aldus verzoekende partij. Hierbij stipt verzoekende partij aan dat het telefoontje dat haar echtgenoot kreeg en de arrestatie van zijn broer incidenten zijn die plaatsvonden na haar terugkeer naar Tsjetsjenië. Tot slot hamert verzoekende partij erop dat de vaststelling dat zij de problemen die zij beweert te hebben gekend bij haar terugkeer in 2010 niet aannemelijk heeft kunnen

maken, niet wegneemt dat zij drie jaar later wel zou kunnen worden blootgesteld aan vervolging omwille van haar echtgenoot.

2.2.3.2. Waar verzoekende partij stelt dat het feit dat haar echtgenoot als vluchteling werd erkend, dat hij later enkele incidenten heeft meegemaakt (in Polen) en dat haar schoonbroer werd gearresteerd omwille van haar echtgenoot in aanmerking dient te worden genomen door verwerende partij in de appreciatie van haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië, wijst de Raad er vooreerst op dat de door haar echtgenoot aangehaalde problemen reeds werden beoordeeld zowel door verwerende partij als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder duidt de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een vrees voor vervolging koestert omwille van haar religieus huwelijk met U. I., aangezien zij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar bewering dat zij, toen zij was teruggekeerd naar Tsjetsjenië in 2009, problemen heeft ondervonden met de ordediensten omdat die op de hoogte zouden zijn van dit religieus huwelijk. Verwerende partij motiveert in haar beslissing dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij in Tsjetsjenië haar schoonmoeder zou zijn gaan opzoeken, aangezien zij verklaarde dat haar schoonmoeder reeds voor haar bezoek leden van de ordediensten over de vloer kreeg die haar echtgenoot zochten. Verzoekende partij kan hier geen redelijke verklaring voor bieden. Verder stelt verwerende partij dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekende partij, nadat zij een document kreeg waarin vermeld stond dat zij onder geen beding het land mocht verlaten, haar land van herkomst zou hebben verlaten met haar eigen identiteitsdocumenten en treintickets op haar eigen naam. Ook stelt verwerende partij dat verzoekende partij opmerkelijk weinig interesse aan de dag heeft gelegd voor haar eigen situatie aangezien uit haar verklaringen blijkt dat zij de convocatie die zij heeft voorgelegd niet eens heeft gelezen, dat het opmerkelijk is en niet verenigbaar wordt geacht met haar beweerde vrees voor vervolging dat verzoekende partij vlak voor haar vertrek en nagenoeg op hetzelfde tijdstip of zelfs na de inval bij haar schoonmoeder nog een nationaliteitsstempel liet zetten op de geboorteakte van haar zoon, dat haar verklaringen over haar verblijfplaats in Tsjetsjenië en het tijdverloop tussen het moment waarop zij problemen ondervond met de Tsjetsjeense ordediensten en haar vertrek naar Polen, flagrant tegenstrijdig zijn met de documenten die zij heeft voorgelegd en dat het zeer opvallend is dat haar echtgenoot tijdens zijn gehoor op 29 mei 2012, zijnde twee jaar na haar terugkeer uit Tsjetsjenië, op geen enkele manier heeft verwezen naar haar problemen van toen en dat hij tevens uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zijn moeder geen problemen meer heeft in Tsjetsjenië. Met betrekking tot de kopie van de convocatie die verzoekende partij heeft voorgelegd en die dateert van twee jaar na de door haar aangehaalde feiten, motiveert verwerende partij, naast de bemerking dat verzoekende partij buitengewoon gedesinteresseerd blijkt te zijn in de inhoud van dit document, dat verzoekende partij zeer vage verklaringen heeft afgelegd over de herkomst van dit document en de wijze waarop zij dit stuk heeft ontvangen en dat het bovendien slechts om een slecht leesbare kopie gaat. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen concrete argumentatie naar voor heeft gebracht waarmee zij voormelde vaststellingen kan weerleggen, waardoor de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij bij haar terugkeer naar Tsjetsjenië zou hebben ondervonden omwille van haar huwelijk met U. I., onverminderd overeind blijft. De Raad is van oordeel dat uit deze vaststellingen, waarbij hij in het bijzonder de aandacht wenst te vestigen op het feit dat verzoekende partij de convocatie, die dateert van twee jaar na de door haar aangehaalde feiten en die dus mogelijks een indicatie zou kunnen vormen voor de actualiteit van haar vrees (*quod non*, gelet op de overige in de bestreden beslissing vermelde vaststellingen), niet eens heeft gelezen en op de vaststelling dat verzoekende partij zich ten tijde van haar problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten heeft gewend tot diezelfde autoriteiten om documenten in orde te brengen, wel degelijk kan worden besloten dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij op heden omwille van haar religieus huwelijk met U. I. werkelijk een risico loopt om in haar land van herkomst te worden vervolgd/ernstige schade te lijden.

Daar waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de vaststelling dat zij de problemen die zij beweert te hebben gekend bij haar terugkeer in 2010 niet aannemelijk heeft kunnen maken, niet wegneemt dat zij

drie jaar later wel zou kunnen worden blootgesteld aan vervolging omwille van haar echtgenoot, benadrukt de Raad nogmaals dat een vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke is gebleven. De Raad wijst erop dat ook in 2010 haar autoriteiten – naar verzoekende partij zelf voorhoudt – in kennis waren van haar religieus huwelijk met U. I. naar wie zij verwoed op zoek waren, doch haar hebben met rust gelaten gezien de volstrekte ongeloofwaardigheid van haar eigen voorgehouden vervolgingsproblemen. Door de Raad kan dan ook niet worden ingezien waarom zij *anno* 2014 plots wel persoonlijke problemen zou krijgen naar aanleiding van haar echtgenoot.

2.2.4.1. Verzoekende partij wenst te onderstrepen dat haar echtgenoot een specifiek profiel heeft. Hij wordt in zijn land van herkomst immers beschouwd als een voormalig strijder. Het feit dat zij een familielid is van een voormalig strijder heeft zeker een invloed op het risico dat zij loopt om in Tsjetsjenië het slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen, zo stelt verzoekende partij. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar en citeert een passage uit het arrest “*I. c Suède*” van het EHRM teneinde aan te stippen dat het Hof heeft bevestigd dat de situatie op het vlak van mensenrechten kritiek blijft in Tsjetsjenië en dat familieleden van ex-rebellen meer risico lopen om het slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoekende partij kan zich, tevens gelet op hetgeen *supra* werd gesteld, dan ook niet zonder meer steunen op de erkenning van haar partner teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. De Raad duidt er eveneens op dat het loutere feit dat verzoekende partij beweert te behoren tot een wat als een risicogroep kan worden beschouwd, niet volstaat om de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. Zoals eerder werd opgemerkt dient de voorgehouden vrees immers *in concreto* te worden aangetoond. De Raad wijst er nogmaals op dat verwerende partij omwille van verschillende redenen geen geloof kon hechten aan de bewering van verzoekende partij dat zij, nadat zij vrijwillig was teruggekeerd naar Tsjetsjenië, problemen heeft ondervonden met de Tsjetsjeense ordediensten omdat die op de hoogte zouden zijn van haar religieus huwelijk met U. I.. Zoals reeds eerder gesteld laat verzoekende partij desbetreffende motieven in de bestreden beslissing ongemoeid.

2.2.5. De Raad besluit uit het voorgaande dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het risico loopt om te worden vervolgd of dat zij er een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan dan ook geen aanspraak maken op de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin op de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet. Betreft de vraag of verzoekende partij in haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd “*Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet*”. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 15 en stuk 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 september 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT